

Arrest

nr. 163 554 van 7 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 5 januari 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 januari 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 17 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 8 juni 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05/01/2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

*[K.O.O.] [...]
nationaliteit: Nigeria
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28/01/2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 14/05/2013 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van betrokkene; er is geen enkel vitaal orgaan aangetast. De medische problematiek vormt tevens geen direct risico voor de fysieke integriteit, of voor een onmenselijke en vernederende behandeling, wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land van verblijf van betrokkene. Het gaat in casu niet om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder op de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Doordat:

De bestreden beslissing enkel een standaardmotivering inhoudt, [...]

De bovenstaande motivering bestaat enkel uit een verwijzing in standaardbewoordingen naar het medisch verslag van de arts-adviseur.

Dergelijke motivering is niet afdoende, gelet op het feit dat de arts-adviseur zich louter kan uitspreken over het medisch aspect van de zaak, doch niet over het sociaal-politiek-economisch aspect dat eveneens noodzakelijk is om te beoordelen of er al dan niet een adequate behandeling voorhanden is en of deze al dan niet toegankelijk is.

Om te kunnen oordelen of er sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene of van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, is het noodzakelijk om ook niet-strikt-medische elementen in de afweging op te nemen, zoals het voorhanden zijn van behandelingen in het land van herkomst, het toegankelijk zijn van behandelingen in het land van herkomst (artikel 3 EVRM en artikel 9 VW).

Verder moet vastgesteld worden dat het verslag van de arts-attaché kennelijk onredelijk is.

Ten eerste stelt de arts-adviseur ten onrechte: "het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie".

De arts-attaché miskent daarmee de ernst van de situatie van verzoeker. Suïcidale neigingen komen niet voor bij elke depressie (stuk 3). Uit de voorgelegde medische attesten blijkt evenwel duidelijk dat het in casu gaat om een majeure depressie.

Ten tweede, aangezien de arts-adviseur voorhoudt dat bij elke depressie sprake is van een risico op zelfdoding, is dit zeker het geval bij een majeure depressie. In zulk geval kan niet tegelijk voorgehouden worden dat er geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit.

Het verslag van de arts-attaché is door zijn oppervlakkigheid intern tegenstrijdig en schendt de motiveringsplicht, artikel 3 EVRM en art. 9 ter VW.

Ten slot stelt de arts-attaché ten onrechte dat: "zelfs zonder behandeling de beschreven aandoening geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Een depressie en PTSS evolueert steeds, zelfs zonder behandeling, gunstig over het verloop van tijd. Er zijn geen vitale organen aangetast".

De arts-attaché miskent ook in deze overwegingen de ernst van de situatie zoals ze is geattesteerd door de behandelende arts. Immers een PTSS is te genezen met een behandeling. Genezing zonder behandeling is zeldzaam (stuk 3).

Er is in casu geen enkele aanwijzing om er vanuit te gaan dat verzoeker zonder behandeling zou genezen. In tegendeel, verzoeker is in behandeling en kreeg van de behandelende arts zowel medicatie als psychotherapie voorgeschreven (zie administratief dossier). De arts-adviseur heeft nagelaten rekening te houden met dit voorschrift. De arts-attaché heeft bijgevolg het risico voor het leven of de fysieke integriteit en het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling onzorgvuldig onderzocht.

De arts-attaché heeft niet met alle elementen uit het dossier rekening gehouden. Het verslag van de arts-attaché is bijgevolg onvoldoende gemotiveerd en schendt artikel 3 EVRM en art. 9 ter VW.

Uit het bovenstaande volgt dat het verslag van de arts-attaché blijkt geeft van een onvolledig onderzoek en onvoldoende gemotiveerd is. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het verslag van de arts-attaché is ook de bestreden beslissing behept met het gebrek van onzorgvuldigheid, onredelijkheid en onvoldoende motivering.

De bestreden beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9 ter van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM;”

4.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat bij verzoeker een majeure depressie en een posttraumatische stressstoornis werden gediagnosticeerd en dat een behandeling met medicatie en psychotherapie werd opgestart. Er wordt tevens geduid dat deze behandeling niet essentieel is aangezien voormelde psychische problematiek steeds, zelfs zonder behandeling, na verloop van tijd gunstig evolueert. Er wordt benadrukt dat het eventuele ontbreken van deze behandeling in verzoekers thuisland er derhalve niet toe kan leiden dat hij in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. Tevens wordt toegelicht dat een risico op zelfdoding inherent is aan elke depressie, zelfs bij een behandeling, maar dat er in casu geen concrete indicaties zijn dat verzoeker zelfmoord zal plegen. De ambtenaar-geneesheer heeft verder nog uiteengezet dat geen vitale organen zijn aangetast en dat de in de medische attesten beschreven aandoeningen niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigende aandoeningen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is omdat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer zich niet kan uitspreken over “het sociaal-politiek economisch aspect” en meer specifiek omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een medische behandeling in zijn land van herkomst moet worden gesteld dat deze arts, gelet op de bepalingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, deze bevoegdheid wel degelijk heeft en dat hij ook heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is dat verzoeker indien er in zijn land van herkomst geen behandeling voor zijn psychische problemen beschikbaar of toegankelijk is niet in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen. Verzoekers grief mist bijgevolg feitelijke grondslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 9). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/001, 35 en *Parl.St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Verzoeker stelt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer bij zijn medische analyse is voorbijgegaan aan het feit dat hij een majeure depressie heeft en dus het risico op een zelfmoordpoging heeft onderschat. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat de ambtenaar-geneesheer expliciet heeft gesteld dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat verzoeker een “majeure depressie” heeft en dat hij in dit geval geen risico op suicide wenst te weerhouden omdat er hiertoe geen indicaties zijn in verzoekers (medische) voorgeschiedenis, nu er geen sprake is van een acute ernstige periode. De controlearts heeft er zich derhalve niet toe beperkt te stellen dat het risico op zelfdoding inherent is aan elke depressie, doch heeft uiteengezet waarom hij in het geval van verzoeker meent dat er, ondanks het feit dat een majeure depressie werd vastgesteld, geen sprake is van een reëel risico op

zelfmoord en dat de verwijzing naar een zelfmoordrisico door de behandelende arts niet meer dan “*een algemene veronderstelling*” betreft.

De stelling van de ambtenaar-geneesheer dat het risico op zelfmoord inherent is aan elke depressie is daarnaast niet in strijd met zijn onderbouwde vaststelling dat er in voorliggende zaak geen concrete aanwijzingen zijn om aan te nemen dat verzoeker effectief zelfmoord zal plegen en er dus geen “*reëel risico*” bestaat voor zijn leven of fysieke integriteit.

Verzoeker houdt ook onterecht voor dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat de arts die hij zelf consulteerde aangaf dat een behandeling met medicatie en psychotherapie werd voorzien. De ambtenaar-geneesheer heeft duidelijk naar deze behandeling verwezen en gesteld dat deze niet essentieel is en dat de afwezigheid van deze behandeling in verzoekers land van herkomst “*niet betekent dat verzoeker onmenselijk of vernederend zou worden behandeld*”.

Wat betreft de stelling van verzoeker dat er geen enkele aanwijzing is dat hij zonder behandeling zal genezen moet worden benadrukt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaar-geneesheer niet verplicht om na te gaan of een vreemdeling zonder een bepaalde behandeling kan genezen, doch wel of er een reëel risico bestaat dat hij ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij deze toetsing doorvoerde.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer geen deugdelijke toetsing doorvoerde aan de bepalingen van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet en geen rekening hield met de twee in deze bepalingen voorziene situaties die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfs-machtiging om medische redenen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Aangezien verweerder de bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies of dat dit advies niet deugdelijk werd voorbereid kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

4.2.5. De toelichting van verzoeker laat evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat niet blijkt dat verzoeker in casu dienstig naar deze bepaling kon verwijzen (cf. RvS 13 januari 2016, nr. 233.458) en dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK